

annyira száma, mint minősége és a hasznos gazdasági elveknek az elemi iskolák által a népéletbe való beszivároztatása s így az erdőszeti és gazdasági munkaerőnek minden irányban való képezése fog kiválólag utódaink anyagi boldogsága fölött dönteni.

Különfélék.

Medve vadászat. Még más vidéken az úgy nevezett „szegény legények“ osztoznak más lábas-jószágán, Szomolnok vidékén évenként a maczkók néhány ökröt és lovat szoktak ősz táján magoknak adnectálni, de azután statarialiter ki is végeztetik egy két ily más tulajdonát nem tisztelő maczkó.

A mult 1862-évben 6 medve, ide számítva nagyját és apraját — végeztetett ki, ez évben még csak kettő, egygyet az itt kerületi erdőszjelölt Adrianyi Antal Nov. hó 29-én terite te, a másik egy igen tisztes 3 mázsányi maczkó bőrét nem csekély árért kelle megszerezni, u. i.

Karácsony-est előtti napon hajtó vadászatot tartván azon kérdéses medve egy fiatal vendég vadász felé tartott, ki a célon túl lövén sértetlenül tovább szalasztotta medvének.

Karácsony utáni első vasárnap ismét üzőbe vétetett ugyan azon medve, s felugrasztatván már választott fekhelyéből, megjelent szépen a statarialisták előtt, egygyike ezeknek azonban vadász-ügyességét túlbecsülvén 25 lépésnyi távolságból akará az ítéletet kihirdetni, melyet a maczkó meghallgatot meg is érzett, de védelmét előadni vágyván elébe állt a vadásznak, evvel megvívott, vissza is adván a sérülést, vadász uramat az erdei lejtőn végig húzódó árokba bele vágta s bár a szomszéd vadászok lövési megugraszták az nap még is nem terítették le.

Az illető vadász ki már sok medvét leterite a második lövést 6 lépésnyi távolságból irányozá maczkóink felé, de bizonyosan hideg vérritségét elvesztvén, rosszszúl lött, ekkor medvének a fegyver csövét kapta meg s szempilanatnyi viaskodás után bele mart a vadász jobb keze hüvelyk újjának vastag husába, s vagy 3 ölnyi távolságra dobta el a vadászt.

Mondják, kik közelebből nézték a viadalt, hogy egy tőszomszédságban álló vendég-vadász ki különben erdősz, szép alkalommal birt

vadász ügyességét bizonyítani, ám de a sok fegyver közül — vala pedig kétesövű puskája és 5 csövű revolverje — hirtelenében választani nem tudott, alias nem birt.

Lefolyván így a másodszori hajtó vadászat, mindenki örvendett hogy egyes vadász s kitűnő erdővéd Cservenka Ferencz, kit szerkesztő úr is mint olyat ismer — nagyobb bajból kimenekült. A vadászsereg megfogyva bár — 50 közül 9-en — de velők a megmedvézett Cservenka azonban másodnap ismét felkerekedett a magát megadni nem akaro maczkót felkeresendő, s csak ugyan ez nap Eltzenbaum Róbert erdőszjelölt egy főben lövessel a megátalkodottat leteríté.

A dics- és boszúvágyban kielégített vadászok szokásos puska-durrogatás, kürtrivalgás, fiókember ujongás között a már ártalmatlant a városba behozván, az ott felakasztatott, az éppen erdei kihágások tárgyalása végett jelen volt testimonium legale által véghezvitt szemle alapján valóságos meghűltnek ösmertetvén, dividerunt vestimenta ejus, azaz egynek perköltség fejében a bunda másnak a dicsőség, harmadiknak pedig a sérülés féle emlék vissza maradt.

A veresfenyő mint tüzelőfa. Az oroszországi különösen az uralhegyi hutákban oly érdekes észleletek tétettek az ott nagy mennyiségben található veresfenyűvel, hogy azoknak közlése a honunkbeli erdőszők és kohászok számára bizonyára némi érdekest és tanulságot fog nyujthatni.

Az említett észleletek arra mutatnak, hogy a veresfenyő mint tüzelőfa igen kemény tüzet ad mindannak daczára hogy csak csekély fenyű lánggal ég; ezen sajátságánál fogva igen keresett tüzelőszer téglá- és mészégetéshez; szobafűtésre azonban azért nem czélszerű mert elégése alkalmával igen bódító és maró gőzt terjeszt. Szenítésre épen nem alkalmazható, részint minthogy a tűz a boksában igen nehezen kezelhető oly annyira, hogy a veresfenyű még a legtömörebb boksaboriték alatt is el-ég, részint mert a nyert szén a fúvó előtt csuppa apró darabokra patlog és kialszik.

F.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő: **Vágner Károly.**

Főmunkatárs: **Divald Adolf.**

Selmecz, 1864. Nyomatott LORBER FERENCZ-nél.